

1

MSN

ฉันจะเล่าให้คุณฟังว่าฉันเจอแฟนของฉันได้อย่างไร
แฟนของฉันไม่ใช่หนุ่มน่ารักผู้มีอดีตอันลึกลับตามแบบฉบับนิยาย
ทั่วไป ไม่ใช่เลย

ไม่ใช่แน่นอน

อย่างแรกเลยก็คือเขาน่ะซีวอยวาย บางครั้งก็ทำตัวน่ารังเกียจ เป็น
คนซื่อป้อสุดๆ และก็ไม่เคยปิดอะไรมิด ฉันรู้ณะว่าคุณกำลังคิดว่าเขามี
คุณสมบัติแย่ๆ เต็มไปหมด แต่อย่างไรชะ... พอคุณรู้จักเขามากขึ้นเรื่อยๆ
คุณก็จะเข้าใจเองว่าทำไมฉันถึงชอบเขาเอามากๆ ถึงเขาจะมีข้อบกพร่อง
เต็มไปหมดก็เถอะ

ขอย้ำอีกครั้ง เขาน่ะ 'มีแต่ข้อบกพร่องเต็มไปหมด'

เรื่องทั้งหมดเริ่มต้นขึ้นในวันนั้นหลังเลิกเรียน ฉันพักการบ้านไว้
ก่อนแล้วเข้าไปโปรแกรม MSN...ไม่ลี

ขอพูดใหม่นะ

เรื่องทั้งหมดเริ่มต้นขึ้นในวันธรรมดาซึ่งเหมือนกับทุกๆ วัน ฉันเข้าไป
โปรแกรม MSN เพราะฉันไม่อยากทำการบ้าน ก็การบ้านน่ะไม่ใช่สิ่งที่

ฉันให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกนี่นา แม้ว่าความจริงแล้วมันควรจะต้องเป็นแบบนี้แหละนะ แต่ให้ตายสิ! ในเมื่อคุณใช้เวลาตลอดทั้งวันที่โรงเรียนแล้ว กลับถึงบ้านคุณยังจะต้องมานั่งปวดหัวกับบทเรียนอีกหรือไง

ชื่อในเอ็มฯ ของฉันคือ KoreanPrincess (สร้างสรรค์ซะไม่มี)

หลังจากล็อกอินแค่วันี่วินาที หน้าต่างข้อความก็เด้งขึ้นมา มันบอกว่าใครสักคนที่ใช้ชื่ออีเมลว่า PingPongBoy@hotmail.com ได้เพิ่มชื่อฉันเข้าไปในลิสต์รายชื่อของเขา

แปลกชะมัด ฉันไม่รู้จักปิงปองบอยอะไรนี่เลยนี่นา

แต่เดี๋ยวก่อน...

ถ้าปิงปองบอยเพิ่มชื่อฉันเข้าไปในลิสต์รายชื่อเขา...

...นั่นก็หมายความว่าลิสต์ของฉันก็มีสมาชิกถึงสี่คนแล้วนะสิ!!

ทำไมฉันถึงดีใจนะเธอ

ก็เพราะฉันไม่มีเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตมานานักยังงั้นละ และบอกตามตรง...เพื่อนที่ไม่ได้อยู่ในอินเทอร์เน็ตฉันก็มีไม่มากเหมือนกัน และขอบอกตามตรงสุดๆ อีกครั้งว่าคนในลิสต์ของฉันนี่ก็คือญาติๆ ฉันทั้งนั้น

อ้าย!! ดีใจจัง!! คนคนนี้เป็นผู้ชายซะด้วย!!!

ฉันคลิกกล่องข้อความก็เห็นนายปิงปองบอยนั้นออนไลน์อยู่!

หัวใจฉันเต้นรัวด้วยความตื่นเต้นปนประหม่า แก้มฉันร้อนผ่าวไปหมดแล้ว โอ! ไม่นะ!

แก้มร้อน หัวใจเต้นแรง มือเริ่มขึ้นเหงื่อ ตายแล้ว! ปิงปองบอยอาจจะเป็นหนุ่มฮอตก็ได้! ต้องใช่แน่ๆ!

สิ่งต่อมาที่ฉันรู้จักคือเขากำลังส่งข้อความถึงฉัน

PingPongBoy says: ไฮ!

KoreanPrincess says: เอ๋อ... หัวดี...

PingPongBoy says: เธอน่ารักนะ

ฉันไม่เคยเจอผู้ชายที่ตรงไปตรงมาขนาดนี้มาก่อน ผู้ชายโรงเรียน

ฉันนะไม่มีสักคนที่จะกล้าเข้ามาหาฉันและบอกว่าฉันน่ารัก... โอเค... ความจริงแล้วก็มีหลายคนอยู่เหมือนกันบอกฉันอย่างนั้น แต่หลังจากนั้น พวกเขาจะพูดกับฉันว่า 'อยากไปเที่ยวและใช้เวลาดีๆ ด้วยกันไหม' ซึ่งแท้จริงแล้วความหมายของพวกเขาก็คือ 'อยากออกไปทำเรื่องอย่างว่ากันไหม' นั่นเอง สิ่งเดียวที่พวกนั้นต้องการก็คือเข้าไปในทางเก่งไม่ก็กระโปรงของฉัน! ให้อั้วพวกที่เห็นกามเอ๊ย!

ฉันไม่แน่ใจในตัวปึงปองบอยคนนี้นัก แต่ถ้าเขาเป็นเหมือนพวกนั้นล่ะก็ เจอดีแน่!

KoreanPrincess says: นายรู้ได้ไงว่าฉันน่ารัก

PingPongBoy says: เห็นรูปเธอในเว็บนะ

KoreanPrincess says: เว็บไหน

PingPongBoy says: สำคัญด้วยหรอ รู้แค่ว่าเธอน่ารักและฉันอยากบอกว่า...

KoreanPrincess says: ให้อั้ว...

PingPongBoy says: เธอพิมพ์แทรกฉันนะ

KoreanPrincess says: ฉันนะหรอ

PingPongBoy says: ใช่ เธอพิมพ์ว่า 'ให้อั้ว...'

ฉันซั้กจะไม่ชอบเขาแล้วสิ

KoreanPrincess says: ขอโทษที

PingPongBoy says: รูปบนดิสเพลย์ไม่ใช่รูปเธอนี้!!

ถึงตรงนี้หัวใจฉันแทบหยุดเต้นโดยสิ้นเชิง (เพียงเพราะว่าฉันถูกจับได้)

บ้าซะมด! ฉันไม่น่าใช้รูปปลอมเลย แต่แล้วไงล่ะ ทุกคนก็ทำแบบนี้แล้วทำไมฉันจะทำบ้างไม่ได้ ไม่เห็นต้องรู้สึกผิดเลยนี่นา คิดดั่งนั้นแล้ว

ฉันก็เล่นบปใสชื่อต่อ

KoreanPrincess says: นั่นนะรูปฉันนะ ทำไมนายถึงคิดว่า
ไม่ใช่ล่ะ

PingPongBoy says: เพราะฉันเคยคบกับคนในรูปนะสิ

ฉันถึงกับกลืนน้ำลายด้วยความประหม่า *เอื๊อก*
อ้าย!! ไม่นะ! เกิดเรื่องแบบนี้ไม่ได้นะ!!

KoreanPrincess says: ...

ทางออกเดียวของฉันคือออกจากระบบ

แล้วฉันก็ล็อกออฟออกมาทันที

ไม่กี่วินาทีต่อมาโทรศัพท์มือถือของฉันก็ดังขึ้น ฉันคว้ามันมาจาก
โต๊ะและพบว่าเบอร์ที่โชว์เป็นเบอร์ที่ฉันไม่รู้จัก ความคิดแรกของฉันก็คือ...
...ต้องใช่เขาแน่ๆ

หวายยยย! ฉันรู้สึกว่าคุณชีวิตของฉันกำลังหักเหไปสู่สิ่งที่เลวร้ายที่สุด
...หรือไม่ก็ดีขึ้น นายปิงปองบอยกำลังโทรเข้ามือถือฉัน!! ฉันควรตีใจ
กระโดดโลดเต้นหรือเปล่าเนี่ย

ตอนนี้ฉันมีสองทางเลือก

ปิดมือถือและเดินหนี หรือรับสายเพื่อสร้างความแปลกใหม่ให้กับ
ชีวิต คุณก็รู้ว่าชีวิตของฉันมันน่าเบื่อและธรรมดาเกินไป ฉันต้องการ
ความตื่นเต้นเหมือนในหนังหรือนิยาย เฮ้! ฉันไม่มีอะไรจะเสียนี่นา
ทำไมฉันต้องเสียดังไม่รับโทรศัพท์ด้วยล่ะ!

ใครจะไปรู้ว่าการรับโทรศัพท์นี้จะเปลี่ยนแปลงชีวิตฉันไปอย่าง
สิ้นเชิง...

"ฮัลโหล" ฉันพูดเสียงแผ่วเหมือนกับว่าหาเสียงตัวเองไม่เจอยังไง
ยั้งงั้น

(ทำไมเธอถึงลืกล็อกออฟ!) เสียงฉุนเฉียวดังมาจากปลายสาย
ฉันทำหน้าบูดบึ้งทันทีที่ได้ยินน้ำเสียงเขา ฉันคิดหาคำโกหกตอบ
กลับไป "ฉันพยายามล็อกอินใหม่แล้วนะ แต่ฉันเข้าเน็ตไม่ได้"

(โกหก)

บ้าซะมัด! รู้ได้ไงเนี่ย! "เดี๋ยว... นายได้เบอร์ฉันมาได้ยังไง อ๊ะๆ
ไม่ต้องตอบคำถามนั้นก็ได้อ ฉันน่าจะเดาได้ไม่ยาก เพราะมุกแบบนี้ใช้ได้ผล
เสมอ" ฉันพูดแล้วก็หัวเราะคิกคักแบบผู้หญิงผู้หญิง

(เธอกำลังพูดบ้าอะไรของเธอเนี่ย)

"เงี่ยเบอะนะ นายคงจะบอกให้ฉันไปเจอนายที่เห็นสักแห่งสินะ"
ฉันพูดพลางม้วนผมด้วยปลายนิ้ว จำได้ว่าเวลานางเอกลิขิตรับโทรศัพท์
จากพระเอก เขามักจะให้เธอออกมาพบ ไม่งั้นเธอต้องตาย

(นี่! ใครบอกว่าฉันอยากเจอเธอ! เธออาจจะซีเหว่อย่างกับอะไรก็ได้
ถึงใช้รูปแฟนเก่าฉัน!)

"ผิดยะ เพราะฉันสวยเกินไปต่างหากถึงได้ใช้รูปคนอื่น ใครจะไป
โพล้ต้อรูปตัวเองจริงๆ ในเน็ตล่ะ โลกนี้เต็มไปด้วยคนโรคจิต สดอล็กเกอร์
พวกชอบชมชื่นเด็ก และพวกบ้าๆ อย่างนาย!" ฉันตอกกลับ รู้สึกเหมือน
ตัวเองอยากทะเลาะกับเขาแค่เพราะว่ามันสนุกดี และแน่นอน...เพราะ
ฉันขาดความเป็นผู้ใหญ่ โทษฉันไม่ได้หรือขณะที่หมู่นี้ฉันรู้สึกเบื่อๆ นะ
(เธอมันบ้า ถ้าเธอสวยจริงก็ส่งรูปจริงๆ ให้ฉันดูสิ ฉันจะเป็นคน
ตัดสินเอง)

"นี่! ส่งรูปสวยๆ ของนายมากอนสิ! แล้วฉันถึงจะตัดสินใจว่านาย
มีคุณสมบัติพอจะได้เห็นรูปฉันรีเปล่า!!"

ฮึ่ๆ อย่างนี้แหละดี

(ฉันกำลังคุยเรื่องรูปเธออยู่นะ! เธออยากได้รูปฉันไปทำไม คิดจะ
ดูหน้าฉันล่ะสิ)

ตางั่งเง้ง่ากรู้แกวฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
ไปว่า "เพราะ...เพราะว่าฉันไม่อนุญาตให้คนอัปโหลดรูปฉันนะสิ!"

(เธอรูได้ไงว่าฉันอัปโหลด)

"ฉันไม่คุยกับนายแล้ว"

(ฉันก็วางสายแล้วส่งรูปเธอมาให้ฉันสิ!)

"ให้ตายสิ นายคิดว่าฉันจะส่งรูปตามคำสั่งของนายรี้ง ตาปิงปอง บ็องบอยเอ๊ย! ฉันไม่รู้จักนาย แต่เท่าที่บอกได้ตอนนี้ละนะ ฉันว่านายต้อง เป็นเกย์ซัวร์ๆ หน้าตาก็คงเหมือนผู้หญิงซะจนผู้หญิงสวยๆ อย่างฉันอาจ ชิดซ้ายไปเลยก็ได้" ฉันพาล่ามคำดูถูกอันไร้ความหมายต่อไป

(ยัยตัวแสบ อย่มาล้าชื่อฉันนะ ฉันไม่ได้ดูเหมือนพวกเกย์บ้าบอ ที่โพลตึปลงเน็ตซะหน่อย จะบอกให้ว่าพวกนั้นนะไม่ได้มีไอนั้นใหญ่เท่า ครั้งของทีฉันมีร็อก บ้าชิบ! ฉันไม่ใช่พวกชอบเรียกร้องความสนใจนะ)

ตางั่งเงาเตือดร้อนเรื่องชื่อตัวเองซะมัดเลยแฮะ คนปกติที่ไหนจะ บ้าใช้ชื่อแบบนี้ละ

"อ้อเหอ ปิงปอง บ็องบอย นายจะทำอะไรฉันได้ละ คำขู่ของนาย ไม่มีความหมายอะไรเลย ฉันไม่กลัวนายหรอกยะ!!!" ฉันร้องเสียงแหลม ผ่านโทรศัพท์

(แค่เพราะเธอเป็นผู้หญิงมันไม่ได้หมายความว่าฉันจะไม่กล้าทำอะไรเธอหรอกนะ แล้วก็เลิกร้องเสียงแหลมซะที เสียงเธอยังกับหนูบ้า ถ้าแค่เสียงยังน่ากลัวอย่างนี้ละก็ พนันได้เลยว่าหน้าตาเธอก็คงไม่แตกต่าง สักเท่าไร ฉันเห็นใจเธอนะ ไม่สงสัยเลยว่าทำไมเธอถึงใช้รูปปลอม)

"ถ้านายพูดแบบนี้สักครั้งเดียวละก็ พี่ฉันเตะก้นนายแน่!"

(พี่เธออะ แบบไหนละ แฟนหรือพี่ชายแท้ๆ)

"ทั้งสองอย่างแหละยะ!" ฉันโผล่ออกไป

เขาทำเสียงขึ้นจุมูกผ่านโทรศัพท์มา (ยัยชีแพ้ว เธอไม่มีพี่ชายหรือ แฟนร็อก เพราะเธอซีเหร์เกินกว่าจะมียังงี้ละ)

อิตาบ้า! เขาพูดถูกส่วนหนึ่ง ฉันไม่มีพี่ชายหรือแฟน แต่ฉันมี น้องชายบ้าบอที่เป็นปฏิปักษ์กับฉันมากกว่าจะปกป้องฉันอยู่คน อย่งไร ก็ตาม...หมอนี่พูดผิดเรื่องที่ว่าฉันซีเหร์ ฉันไม่ได้ซีเหร์นะ ความจริง ฉันสวอมมากต่างหากละ ใครๆ ก็บอกฉันอย่างนั้น

"หุบปาก! นายแค่ไม่พอใจเพราะฉันไม่ยอมเอารูปให้นายดู!"

(งั้นก็เอามาให้ดูสิ เราจะได้จบๆ เรื่องนี้ซะที)

"ฉันจะไม่ให้ดูถ้านายไม่ให้ฉันดูรูปนายก่อน! แล้วทำไมนายถึงอยากดูรูปฉันจะเป็นจะตายนักล่ะ นายคิดจะเอาชนะฉันรึไง ตายแล้ว! นายต้องเป็นคนบ้าแน่ๆ!"

(นี่! เธอมีอะไรต้องปิดบังฉันไม่ทราบ นอกเสียจากว่าหน้าเธอน่ะเน่าจริงๆ เธอมันขี้ขลาด คนขี้เหร่เท่านั้นแหละที่ปิดบังหน้าตาตัวเอง)

เขาตะเบ็งเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ หูฉันเริ่มระบมแล้วนะ ฉันเพิ่มเสียงตัวเองให้ดังเท่ากับเสียงเขา "มันก็เหมือนกับที่นายทำนั่นแหละ!!"

(ยัยเพ็ง!)

ให้ตายเถอะ! ฉันไม่เคยเจอใครพูดจาหยาบคายนานขนาดนี้มาก่อน และก็ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนดูหมิ่นฉันแบบนี้ด้วย ฉันชักโมโหขึ้นมาจริงๆ แล้วนะ "ไอ้ตุตหมึก!"

(เข้า MSN มาเลย)

"ได้ ตกลงตามนั้น"

ฉันวางสายใส่เขาและเข้า MSN

ปิงปองบอยส่งข้อความหาฉันทันที

PingPongBoy says: ส่งรูปมาสิ

KoreanPrincess says: รอก่อนสิ ตางั่ง

PingPongBoy says: เร็วๆ เข้า ยัยขี้เหร่

KoreanPrincess says: ส่งรูปนายมาก่อนสิ นายปิงอุบาทว์ อู๊ย!

ฉันหมายถึงปิงปองบอยงงงงงงงงงงงงนะ!

เขาออกจาก MSN หน้าหน้าที่ต่อมาเขาก็กลับเข้ามาใหม่ ฉันรีบเปลี่ยนชื่อเดิมๆ เป็น 'PingPongBoyHater'

PingPongBoy says: ไม่ ส่งรูปเธอมาซะ

PingPongBoyHater says: ตะก็เกิดอะไรขึ้น

||

PingPongBoy says: ไม่มีอะไ... อะอะไรพะ! เธอใช้ชื่อบ้าอะไร
เนี่ย!

PingPongBoyHater says: นายชอบไหม

PingPongBoy says: เปลี่ยนเดี๋ยวนี้นะ

PingPongBoyHater says: คิกๆ ไม่ยะ!

PingPongBoy says: ยัยตัวแสบ งั้นก็ส่งรูปมาสิพะ

PingPongBoyHater says: นายไม่ต้องใช้คำหยาบก็ได้ ไอ้บ้า

ฉันค้นไฟล์รูปจนเจอ แล้วส่งมันให้เขา
สามสิบวินาทีต่อมาหลังจากได้รับไฟล์...

PingPongBoy says: เธอน่ารัก

PingPongBoyHater says: ไซดี ฉันรู้ว่า!

PingPongBoy says: แต่นั่นไม่ใช่รูปเธอใช่ไหม

PingPongBoyHater says: นายรู้ได้ยังไง

PingPongBoy says: ฉันรู้เพราะนั่นมันรูปลูกพี่ลูกน้องแฟนเก่า
ฉันนะสิ

PingPongBoyHater says: ฮ่าๆๆ ฉันโกหกนะ

PingPongBoy says: เธอโกหกทำไม!!

PingPongBoyHater says: ใช้รูปคนอื่นไม่ใช่คดีอาชญากรรม
ซะหน่อย ฉันไม่คิดว่ามีกฎหมายห้ามเรื่องนั้นนะ และฉันโกหกก็เพราะ
ฉันไม่โง่ส่งรูปจริงให้นายหรอก อีตาเบ๊อก! ฮ่าๆๆ!

ฉันรีบออกจาก MSN แล้วคว้าโทรศัพท์มือถือถือมากดปิดเครื่อง
คุณคงเห็นแล้วสินะว่าฉันเป็นหนึ่งในบรรดาผู้หญิงที่เล่นอินเทอร์เน็ต
เอาเพลิน เซฟรูปคนไหนคนนี้และจี้อะกับคนที่คุยด้วยไปทั่ว มันเหมือน
เกมที่ทำให้ฉันรีบนั่งเบ๊นเท็งใจยังงี้ละ และฉันก็ไม่เคยคิดที่จะเลิกทำ
อะไรแบบนี้ด้วย

ฉันชื่อลิจิวอน สูงห้าฟุตห้านิ้ว (หนึ่งร้อยหกสิบสองเซ็นต์) ผมยาว สีนดุจแพรไหมและชอบมัดผมไว้ข้างหลัง คุณสามารถพูดได้เลยว่าฉันเป็นหนึ่งในสาวเกาหลีไม่กี่คนที่โชคดีมีดวงตากลมโตและขนตายาวตามธรรมชาติ ซึ่งนั่นทำให้ผู้หญิงคนอื่นหาว่าฉันไปทำศัลยกรรมมา ฉันอายุสิบเจ็ดปีและเป็นสาวสวยที่สุดในโรงเรียน ไม่! ฉันจะไม่ปิดบังความจริงที่ว่าฉันสวยหรือ! แม่เคยบอกฉันว่า 'อย่าอายความสวยของตัวเอง' ฉันจึงเติบโตมาพร้อมกับคำพูดนั้น ฟังดูเหมือนฉันเป็นคนจองหองใช่ไหมล่ะ แต่ไม่เป็นไรหรอก ทุกคนล้วนมีอิสระทางความคิดอยู่แล้ว และเพราะฉันเป็นคนสวย พวกผู้หญิงถึงหาว่าฉันเป็นคุณตัวประจำโรงเรียน และเมื่อถูกตราน้ำแบบนั้น พวกผู้ชายถึงได้คิดว่าฉันน่าจะสวยใส่ไร้มองซึ่งเก่งอยู่แค่เรื่องเดียว (คือยอมให้พวกนั้นเข้ามาในกางเกงฉัน) แฮ้อ! อะไรมันจะเข้าใจเด็กมัธยมธรรมดาๆ ผิดไปขนาดนั้นะ แต่คนสมัยนี้ก็เป็นอย่างนี้แหละ พวกเขาไม่ยอมปล่อยให้ฉันอยู่อย่างมีความสุขหรือ ถ้าคุณชี้ให้พวกเขาจะล้อคุณ ถ้าคุณสวย พวกเขาจะทำให้คุณกลายเป็นคนไม่ดี และถ้าคุณเป็นคนปกติ พวกเขาก็จะหาว่าคุณผิดที่ทำตัวปกติเกินไป พระเจ้า! ฉันเกลียดมนุษย์จัง!

วันรุ่งขึ้นที่โรงเรียน ระหว่างคาบวิชาประวัติศาสตร์ คิมชุงจินยื่นจดหมายไม่ระบุชื่อผู้ส่งให้ฉัน

คิมชุงจินเป็นเพื่อนผู้ชายซื่อสัตย์เพียงคนเดียวที่ควรค่าแก่การคบหา ส่วนคนอื่น ๆ ซึ่งถึงแม้จะได้รับการเรียกขานว่า 'เพื่อน' แต่ล้วนเป็นพวกตีสองหน้า ชุงจินไม่ใช่คนที่สวยที่สุดในโรงเรียน อันที่จริงชุงจินออกจะอวบไปหน่อยด้วยซ้ำ เธอมักบ่นเรื่องรูปร่างหน้าตาตัวเองเสมอ และบอกว่ากำลังดิ้นรนอยู่บ่อยๆ

"นี่! มองฉันทำไม อ่านจดหมายสิยะ!" ชุงจินพูดพลางยื่นจดหมายใส่มือฉัน

ฉันอ่านจดหมายฉบับนั้น

'ลี้จิวอน ฉันรู้ว่าเธอเป็นใคร ฉันจะรอเธอข้างนอก หลังเลิกเรียน
--- ปิงปองบอย'

"ชูจิน ฉันควรจะทำยังไงดี" ฉันถามชูจินหลังหมดคาบ

"ไปดูว่าเขาน่ารักไหม ถ้าน่ารัก นี่ก็เป็นโอกาสของเธอละ ถึงเวลาที่เธอจะมีแฟนเป็นตัวเป็นตนได้แล้วนะ" ชูจินพูดพลางทำหน้าเคลิบเคลิ้มชวนฝัน "ตอนนี้ฉันเห็นแล้ว ลี้จิวอนผู้เลอโฉมคงแขนกับปิงปองบอยผู้ลึกลับ"

ชูจินเป็นพวกช่างฝัน เธออ่านหนังสือหลายเล่มและคิดว่าความจริงย่อมเหมือนอย่างในนิยาย ฉันผลักหัวเธอเพื่อให้ตื่นจากความฝัน "เธอจะไปกับฉันไหม"

ชูจินนินว่หน้า "ไม่มีทางชะหรือก ฉันอาจโดนตีบักก็ได้" เธอตอบก่อนจะวิ่งหนีไป

ฉันวิ่งไล่ตามเธอไปตามทางเดิน "นี่! เตี่ยวลี เธอไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น! กลับมานี่นะ!"

ชูจินตะโกนข้ามไหล่ "ฉันอยู่ที่นี้ไม่ได้หรือก! ฉันมีนัดกับหมอเสริมความงาม!"

แล้วกั โครม!

ชูจินวิ่งชนประตู

สมน้ำหน้า ตอนนี้เธอต้องการหมอจริงๆ แล้วละ ฉันพยายามกลั้นหัวเราะอย่างหนัก "ชูจิน! เธอไม่เป็นไรใช่ไหม!"

"จำ..." ชูจินตอบพลางจับจุมูกอย่างอายๆ "แล้วเจอกันนะจิวอน"

พูดจบเธอก็ไป

เพื่อนผู้ซื่อสัตย์ช่วยเหลือฉันมากเหลือเกิน...

ฉันออกไปนอกโรงเรียนแล้วค่อยๆ หันมองไปรอบๆ เพื่อดูว่า 'เขา' ยืนอยู่ตรงนั้นหรือเปล่า

ไม่มีใครอยู่แถวนั้นนอกจากชายร่างสูงที่ยืนพิงต้นไม้พร้อมกับเขามีอ้วงกระเป่า ผมเท่เก๋มีสไตล์ของเขาตกลงปรกหน้า เขามีใครงหน้าที